

нѣколко прѣчки. Наказано то момче са затекло при баща си и му са оплакало отъ Кира, но когото той не нарекъль Киръ, защо то той не носяль ёще туй име, а просто са наричалъ „сынъ на пастыря на царя Астіага.“ Разсърденый тъ велможа като зель съ себе си сына си, отишьль при Астіага да са оплаква за обида та, коя то му направилъ. „О царю! рекъль той: ето какво прави съ насъ сынъ тъ на твоя рабъ, простыя овчеръ!“ и съ туй показаль на царя гърба на сына си.

Астіагъ, въ уваженіе на знатныя този челъкъ, обѣща са да накаже своеволно то момче и тосъ часъ заповѣда да му докаратъ пастыря съ сына му. „Какъ си смѣилъ ты да обезчестишь сына на единъ мой велможа? извикаль той на Кира.“ — „Господарю, откровенно отговориль Киръ: — туй го той заслужи! момчета та отъ наша та махала и този съ тѣхъ заедно ма избрахъ царь. Сички тъ струвахъ какво то имъ заповѣдахъ, само той не ма слушаше и не ма уважаваше. За туй го и наказахъ. Ако съмъ сториль злѣ, — твоя воля!“

Туй като говоряло дѣте то, Астіагъ влѣзалъ въ подозрѣніе: черты тъ на дѣте то му напомняхъ черты тъ на дъщеря му, во всеичко то му отнасънье съгледваше едно величіе несъобразно съ положеніе то му, — ёще и време то, въ кое то Астіагъ бѣ заповѣдалъ да хвърльтъ Кира, виждаше са, че съотвѣтствува съ възраста на момче то. „Да не ё тосъ, помысли Астіагъ, сынъ тъ на моя та дъщеря? — Кой ти даде туй момче!“ извикаль той на пастыря. Отъ страхъ пастырь тъ му исказаль сичко. Астіагъ са много прогнѣвилъ на Арпага, но като са престориль, заповѣдалъ да му повикатъ Арпага и съ престорено благоволеніе му рекъль: „Кажы ми, пріятелю Арпаге, какъ умори ты момче то на моя та дъщеря, което ти азъ предадохъ?“ Арпагъ са оплашилъ и, като видѣль отпредѣ си и пастыря, тосъ часъ разумѣль, че работа та ё открита. Заради туй той право и откровенно разказаль, че предалъ дѣте то на пастыря да го затріе. Астіагъ си скрыль гнѣва и са престориль